

Arrest

**nr. 55 348 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 28 april 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende op 4 mei 2007 een asielaanvraag in.

1.2. Op 11 december 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 5 mei 2008 werd deze weigeringsbeslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 5 mei 2008, nr. 10 900).

1.4. Verzoeksters cassatieberoep bij de Raad van State werd bij beschikking van 19 juni 2008 niet toelaatbaar verklaard (RvS 19 juni 2008, nr. 2 911(c)).

1.5. Op 5 januari 2009 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 22 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, diende op 03/05/2007 een eerste asielaanvraag in. U baseerde uw asielaanvraag op de problemen van uw man. Uw asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal op 11/12/2007 afgewezen. Er werd geoordeeld dat u een recent verblijf in Tsjetsjenië niet aannemelijk kon maken. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bevestigde op 05/05/2008 de beslissing van het Commissariaat-generaal. Vervolgens diende u een verzoekschrift in bij de Raad van State om de vernietiging van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te bekomen. Dit verzoek werd op 19/06/2008 afgewezen.

Na het arrest van de Raad van State zocht u steun bij het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Op 05/01/2009 diende u samen met uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in. U verklaarde hierbij dat u over uw verblijfplaatsen van de laatste jaren gelogen had. U verklaart heden dat u van 1999 tot oktober 2005 in Azerbeidzjan heeft verbleven. In 2000 huwde u in Baku met uw man V.(...) M.(...)(O.V.6.029.574). U bent in deze periode sporadisch teruggekeerd naar Tsjetsjenië, zowel naar uw ouders als naar uw schoonouders. Uw beide kinderen werden in de Russische Federatie geboren (D.(...) V.(...) °2001 en C.(...) V.(...) °2002). In 2005 keerde u definitief terug naar Tsjetsjenië, nadat uw man oordeelde dat het in Azerbeidzjan onveilig werd. Via uw schoonvader vernam u later dat uw man naar België was gekomen. U besloot hem hier te vervoegen.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot V.(...) M.(...) (O.V.6.029.574). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. Uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen zijn daarbij niet in staat deze beslissing te wijzigen. Zij bieden immers geen informatie over de problemen die u en uw man zouden hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van haar verzoekschrift vraagt verzoekster om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering om de eenheid van rechtspraak te verzekeren.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet aan de verzoekende partij toe en de behandeling door de algemene vergadering van de Raad is in casu niet vereist om de eenheid van rechtspraak te waarborgen. Bijgevolg dient op de vraag van de verzoekende partij niet te worden ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster betwist niet dat zij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, V. M. en voert evenmin eigen motieven aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 347 van 31 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot V. M. verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 57/23 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij spreekt niet alleen uit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoeker verwijst naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” en naar het standpunt van UNHCR, m.n. “Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien” van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Verzoekende partij verwijst eveneens uitvoerig naar passages uit de “Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: het Tsjetsjeense voorbeeld dd. 26 mei 2005” over de aanpak van Tsjetsjeense dossiers. Verzoeker voert verder aan dat hij eerlijke verklaringen aflegde en dat zijn relaas kan worden gecontroleerd. In het advies van het Belgisch Comité voor hulp aan vluchtelingen (BCHV) werd afdoende uitleg gegeven waarom hij de ware toedracht niet eerder uiteenzette. Verzoeker wijst er tevens op dat het paspoort tegen betaling kon worden bekomen en dat dit gelet op de context ter plaatse niet onaannemelijk is. Verzoeker meent dat de reisroute niet de kern van het asielrelaas is en dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het advies van het BCHV niet kan gevolgd worden zodat er een schending is van artikel 57/23 bis van de vreemdelingenwet. Verder meent hij dat, rekening gehouden met de actuele complexe situatie in Tsjetsjenië, zijn aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag zeer ernstig zijn. Verzoeker verwijst naar een laatste beschikbaar rapport van de Franse asielinstanties en geeft een overzicht van het totale percentage van bescherming voor mensen van de Russische Federatie komende en stelt de standaardmotivatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier tegenover. Verder verwijst verzoeker nog naar recente persberichten over de moord op een mensenrechtenactiviste en stelt dat de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen is. Verzoeker geeft nog aan dat de studiedienst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een zogeheten Subject Related Briefing gepubliceerd heeft aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Volgens verzoeker zijn de geciteerde bronnen zeer relevant, maar de woordkeuze in het document laat erg veel ruimte over voor eigen interpretatie van hen die de asielaanvraag moeten beoordelen. Volgens verzoeker vergeet het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar het journaal te kijken en baseren zij zich enkel op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug. Verzoeker meent dat er nog steeds sprake is van frequente mensenrechtenschendingen die aanleiding geven tot een risico op onmenselijke behandeling in zijn hoofde. Verzoeker geeft aan dat er volgens de bronnen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in Tsjetsjenië een sfeer heerst van ontzettende angst waardoor er geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf omdat geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. Europa krijgt hierdoor een totaal verkeerd beeld over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeur bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens dat de Europese Richtlijn

2004/83 in België niet wordt toegepast voor etnisch Tsjetsjenen. Verzoeker wijst er tevens op dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn en dat de situatie geenszins veranderd is in positieve zin. Een zekere mevrouw Gannuskina, de voorzitter van "Memorial Rusland" riep bij een zitting van het Europees parlement onlangs op om geen etnisch Tsjetsjenen terug te sturen gelet op het hoge risico op schending van artikel 3 van het EVRM, aldus verzoeker. Verzoeker wijst er op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend en dat er een algemene stijlformule is opgenomen in de bestreden beslissing waardoor er een schending is van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker oppert dat er een schending van artikel 6 van het EVRM zou bestaan wanneer de beslissing niet in het licht van de artikelen 2 en 3 van het EVRM zou worden getoetst. Vervolgens vestigt verzoeker de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 van het EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 van het EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker besluit dat dit in het kader van de volheid van rechtsmacht dient te worden gecontroleerd. Ten slotte merkt verzoeker nog op dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak en zich ervan dient te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij terugkeert naar het land van herkomst.

3.2. Artikel 57/23bis van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde een mondeling of schriftelijk advies kan verstrekken. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen de mandataris is van UNHCR en in haar naam kan spreken. Enkel wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afwijkt van een advies dat haar is verstrekt door de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde, moet hij in zijn beslissing uitdrukkelijk de redenen daarvan vermelden. In het administratieve dossier bevindt zich geen dergelijk advies van de UNHCR.

3.3. Voor zover verzoeker de schending van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.4. Waar uit verzoekers betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag wordt aangehaald, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

3.5. Betreffende de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM merkt de Raad op dat deze artikelen respectievelijk inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.14. wordt gesteld en kan verzoeker dus evenmin voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek

heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.7. De bestreden beslissing is vooreerst gebaseerd op de vaststelling dat op grond van de complexe situatie in Tsjetsjenië de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaan om als vluchteling te worden erkend en een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op het feit dat de nieuwe verklaringen die verzoeker aflegt over zijn vroegere verblijfplaatsen en activiteiten reeds eerder hadden kunnen worden afgelegd en dat deze nog steeds niet toelaten verzoekers werkelijke situatie te achterhalen en bovendien niet stroken met de documenten die door verzoeker en zijn echtgenote werden aangebracht (stuk 14, Documenten). Zo blijken verzoekers vage verklaringen niet verenigbaar met de uitreiking van een paspoort dat in 2004 op zijn identiteit werd afgeleverd. Hetzelfde geldt voor de huwelijksakte van 2003. Verzoekers echtgenote legde bovendien documenten neer waarbij zij verklaarde dat deze bij de Tsjetsjeense autoriteiten waren gesolliciteerd, wat het vervolgingsrelaas ondermijnt. De verdwijning van verzoekers familieleden in 2002 wordt in de bestreden beslissing niet betwist, maar het feit dat zijn vader als slachtoffer werd erkend en het feit dat zijn broers nog ginds verblijven relativeren samen met het weinig actueel karakter van de verdwijning, de ernst van de vervolging. In de beslissing wordt verwezen naar het schriftelijk advies van het BCHV waarin verzoekers band met de vrouw van krijgsheer BASAEV wordt beschreven, maar uit het dossier blijkt dat verzoeker dit niet had gemeld op de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en er werd geen verband aangetoond tussen de asielmotieven van verzoeker en die van de bewuste vrouw. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet ten slotte wordt in de beslissing gesteld dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie niet van aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.9. De Raad wenst vooreerst op te merken dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

3.10. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag volledig nieuwe verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen en activiteiten en hij toegeeft dat zijn eerdere verklaringen hierover verzonnen waren. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker echter een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde vast dat verzoekers nieuwe verklaringen nog steeds niet toelaten zijn werkelijke situatie te achterhalen. Zo bleek dat verzoeker een paspoort aanbrengt dat op 22 april 2004 door de plaatselijke

Tsjetsjeense autoriteiten op zijn identiteit werden afgeleverd, hetgeen weinig aannemelijk is in het licht van verzoekers bewering reeds sinds 1999 voorvluchtig te zijn. Verzoekers verklaringen naar de reden waarom hij een paspoort aanvraag zijn daarenboven niet eenduidig en tevens niet verenigbaar met het feit dat het paspoort in zijn naam werd uitgereikt. Verzoekers a posteriori bewering dat het paspoort tegen betaling kon worden bekomen hetgeen in de plaatselijke context niet onaannemelijk is, weerlegt noch verklaart de vaststelling uit de bestreden beslissing. Ook de vaststelling in het kader van de asielaanvraag van verzoekers echtgenote dat een huwelijksakte werd aangevraagd, waardoor deze laatste zich officieel kenbaar maakte als de echtgenote van een voortvluchtige en waardoor zij zich aldus zelf blootstelde aan vervolging, ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid. Hetzelfde geldt voor de documenten die door haar bij de Tsjetsjeense autoriteiten werden gesolliciteerd, meer bepaald een attest over een gasaansluiting en een bewijs van woonst. Met de loutere stelling in zijn verzoekschrift dat hij eerlijke verklaringen aflegde die kunnen worden gecontroleerd en dat de reisroute niet de kern van het asielrelaas is, doet hij geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er niet in de motieven te ontkrachten noch zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

3.11. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene opsomming van risicoprofielen en een verwijzing naar mensenrechtenrapporten, mediaberichtgeving en artikels allerhande betreffende de nog steeds aanwezige problemen in Tsjetsjenië en de algemene situatie aldaar. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en een algemene omschrijving van de situatie, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker gelet op wat voorafgaat volstrekt in gebreke blijft. Verzoekers verweer is, gelet op het voorgaande dan ook niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan wat in de bestreden beslissing wordt gesteld. Bijgevolg worden de hierboven geciteerde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad eigen gemaakt.

3.12. Voor zover verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een standaardmotivering, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.13. Verzoeker verwijst aangaande de subsidiaire beschermingsstatus naar de bepalingen opgenomen in de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker verzoekt de Raad toepassing te maken van de artikelen 2, e) en 15, c) van de bovenvermelde richtlijn. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG wenst de Raad kort op te merken dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

3.14. Waar verzoeker stelt dat de Raad "zich er ambtshalve van dient te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij terugkeert naar het land van herkomst" dient opgemerkt dat ook wat de subsidiaire bescherming betreft, de bewijslast op verzoeker rust. Deze moet aan de hand van concrete elementen staven dat hij beantwoordt aan de door de wet gestelde criteria. Hij moet aldus aantonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, waardoor verzoeker zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen

aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit diverse internationale rapporten, mediaberichtgeving en artikels, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.15. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) stelt de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen, doch dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekster met de algemene verwijzing naar de nog steeds heersende problemen in Tsjetsjenië en de nog steeds aanwezige schendingen van de mensenrechten aldaar niet aantoonde dat er op heden in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld. Dat er in Tsjetsjenië een sfeer van onzettende angst heerst waardoor er geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië omdat geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen, is een loutere bewering die door verzoeker geenszins objectief onderbouwd noch gestaafd wordt. Dit klemde des te meer nu de verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 20 juli 2009 (stuk 15, Landeninformatie), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De acties leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten (stuk 15, Landeninformatie, SRB Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië). Niettegenstaande verzoekers kritiek op deze informatie licht verzoeker niet toe op welke wijze deze informatie dient te worden geïnterpreteerd. Uit het document blijkt dat de situatie er niet van dien aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

3.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 en van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

3.2. In haar verzoekschrift spitst verzoekster slechts één zin toe op de bestreden beslissing. Hierin oppert ze dat het *"onvoldoende is om haar asielaanvraag af te wijzen door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot",.*

3.3. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, V.M.. en zelf geen eigen motieven inroept. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook op goede gronde verwijzen naar de beslissing van verzoeksters echtgenoot, waarvan trouwens een fotokopie werd opgenomen in het administratief dossier zodat verzoekster hiervan kennis kon nemen.

3.4. De bestreden beslissing is op draagkrachtige wijze gemotiveerd door een verwijzing naar de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeksters echtgenoot, waardoor de enige kritiek die betrekking heeft op de aangevochten rechtshandeling ongegrond is.

3.5. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN